

کنفرانسِ بُنِ دوم، دیگر کسی را نخواهد فریفت!

تبصره،

احمدضیا صدیقی سپهر،

مایکل اشتاینر، نماینده ویژه دولت آلمان در افغانستان و پاکستان، در کنفرانسِ خبری در کابل اظهار داشت: "کنفرانسِ بُنِ ۲ در مورد افغانستان در شهرِ بُنِ آلمان برگزار میگردد. در این کنفرانس حدود ۹۰ کشور و سازمانهای بین المللی و در مجموع ۱۱۰۰ نماینده حضور خواهند داشت. این کنفرانس قرار است، به تاریخ ۵ دسامبر ۲۰۱۱ توسط آنجلا مِرکل، صدراعظم آلمان و حامد کرزی افتتاح شود.

به دلیل این که قرار است، دولت افغانستان در این کنفرانس برنامه خود را برای آینده این کشور ارائه کند، کنفرانسِ بُنِ ۲ از اهمیت ویژه‌ی برخوردار است، جامعه جهانی نیز برای تحقق این هدف به نوبه خود تعهد بلندمدت تازه‌ی ارائه خواهد کرد.

مردم افغانستان به یاد دارند، که ده سال قبل، در ۷ اکتوبر ۲۰۰۱ میلادی، در پی حمله بر نیویارک و واشنگتن در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، با استناد به قطعنامه‌های ضد تروریستی سازمان ملل متحد، جنگ افغانستان توسط نیروهای ایالات متحده آمریکا، تحت نام رسمی «عملیات دوامدار آزادی!» و «مبارزه علیه تروریسم!» آغاز شد.

در حال حاضر حدود یک صد و پنجاه هزار سرباز خارجی، همراه با حدود سه صد هزار نظامی و کارکنان امنیتی افغانی در جنگ علیه مخالفان مسلح دولت در کشور شرکت دارند. دولتهای عضو ناتو، به رهبری سیاسی دولت ایالات متحده آمریکا در نخستین روزهای لشکرکشی شان، برای توجیه این جنگ اعلام نمودند، که با کارگیری تواناییهای پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو) این بازوی رزمی نظام سرمایه داری جهانی و امکانهای جامعه جهانی میخواهند «بیرق رهایی و آزادی!» را در کشور افغانها برافرازند، دموکراسی را استقرار بخشند و زمینه‌های لازم را برای بازسازی، انکشاف و توسعه اقتصادی، سیاسی و اجتماعی در سرزمین سوخته و ظلمتسرای مان فراهم بدارند. در پی آن آمریکا و ناتو در کنفرانسِ بُنِ نخست، سرابی را در مورد تعهد برای تأمین آزادیهای دموکراتیک در کشور، بازسازی افغانستانِ جنگزده، بهشد شرایط زنده گی مردم، رفع ستم جنسی و تأمین و تضمین حقوق زن افغان، برچیدن بساط کشت،

تولید و قاچاق مواد مخدر گسترده و انتظارات واهی را در مورد ختم جنگ، تأمین صلح پایدار، برچیدن شبکه های تروریستی القاعده و گروه های افراطی طالبان، کنار گذاشتن نیروهای بنیادگرای ارتجاعی و جنگسالاران از صحنه سیاسی کشور، تأمین عدالت اجتماعی و تکوین جامعه مدنی، به میان آوردند.

اکنون، بعد از گذشت ده سال حضور نظامی امریکا- ناتو در افغانستان، قربانی هزارها انسان بیگناه و صرف صدها میلیارد دلار، وضعیت کشور با واقعیت های آتیه عجیب است:

ادامه جنگ، فقر، بیعدالتی، بد امنی و بی ثباتی سیاسی؛

فقدان حکومت مرکزی، نبود حاکمیت ملی و استقلال سیاسی؛

گسترش و ترویج «انارشیزم کنترل شده»، در تمام کشور؛

پرورش، تجهیز و اعزام طالبان از بیرون مرزهای افغانستان؛

تبدیل دوباره اغلب روستاها و ولسوالیها به پناهگاه گروه های بنیادگرای افراطی، طالبان و حامیان بیرونی آنها؛

گسترش بی مانند فساد اداری- اقتصادی، غارت و غضب ثروتها، اراضی و ملکیت های دولتی و شخصی مردم و دزدی مساعدت های بین المللی و بودجه دولتی از سوی حاکمان کشور و حامیان و وابسته گان آنان؛

تسلط شبکه های مافیایی در تمام نهادهای اقتصادی، مالی- سیاسی و نظامی کشور؛

ظهور «کارتلهای مافیایی!»، برای انجام معامله های غیرمجاز پولی، فروش مواد مخدر، خریداری، فروش و انتقال اسلحه و وسایل جنگی و پیشبرد روند «پول شویی!»؛

دامن زدن به مخالفت های قومی، زبانی، سمتی و مذهبی؛

نبود قوای مسلح واقعی، وطن دوست و وفادار به منافع ملی کشور؛

افزایش تلفات ملکی، تخریب ساحه های مسکونی و محیط زیست، اعمار و ایجاد پایگاه های نظامی و زندان های شخصی؛

ازدیاد ساحه کشت و افزایش تولید، پروسس، ترافیک و قاچاق مواد مخدر؛

بدتر شدن وضع اقتصادی، کاهش قدرت خرید مردم، افزایش میزان بیکاری و بی سرپناهی، عدم دسترسی تهیدستان به مواد غذایی، آب آشامیدنی و گمک های صحی و محروم بودن اکثریت فرزندان کشور از تعلیم و تربیه؛

ازدیاد جرایم سازمان یافته، خشونت، تشدید حمله های تروریستی و انتحاری، عدم مصونیت مال و جان اتباع کشور؛

نبود یک دستگاه قضایی مستقل، عادل، کارفهم و متعهد به موازین حقوق بشر و عدالت اجتماعی؛

محروم ساختن مردم از حق شهروندی، نقض و پامال کردن حقوق بشر، نبود آزادی واقعی بیان و عقیده، سرکوب دگراندیشان و کنارزدن نیروهای واقعاً دموکراتیک از وضعیت سیاسی کشور، به هدف جلوگیری از تکوین و ظهور یک الترناتف مترقی و مردمی.

باید با صراحت و بی تردید اعلام نمود، که اوضاع جاری کشور یک نمونه بیست، از اوضاع دهشت و بربریت «نظم نوین جهانی!»؛ این واقعیتها، وضعیتی را به وجود آورده اند که ناکامی و بُن‌بست استراتژی امریکا- ناتو را در افغانستان آشکار میسازد و روز تا روز درجه بی اعتمادی نسبت به سیاستها و راهکارهای امریکا- ناتو را مینمایاند.

اکنون مردم افغانستان خوب میدانند، که مسؤول تداوم بحران هستی سوز جاری کشور کیست و علت اساسی تداوم جنگ فرساینده و تولید خشونت و بد امنی در کجاست؟! حقیقت این است، که جنگ و مبارزه امریکا- ناتو با القاعده، طالبان و باندهای تروریستی، دارای چارچوب و حدودی مشخص و از قبل تعیین شده است، امریکا- ناتو از آن فراتر گام بر نمیدارند و در پی نابودی کامل و برچیدن باندهای مسلح آنان و ختم بحران، بد امنی و بی ثباتی در منطقه- به ویژه در افغانستان- نیستند؛ به بیان دیگر، امریکا- ناتو با تعیین این چارچوب هدف بلند مدت حضور خود را در سرزمین سوخته ما و منطقه دنبال میکنند.

تداوم وضعیت کنونی، تشدید مخاصمتها، حفظ و استمرار «انارشیزم کنترل شده!» جز استراتژی آن ها به شمار میرود، در دایره این استراتژی مبارزه کامل و همه جانبه با گروه طالبان، ارتجاع بنیادگرای افراطی و باندهای تروریستی، آن گونه که در کنفرانسهای گذشته (کنفرانس توکیو، لندن، استانبول) عنوان گردیده و رسانه های غرب تبلیغ میدارند، انجام نخواهد یافت، زیرا هنوز امریکا- ناتو قصد ترک منطقه و استقرار صلح و ثبات در افغانستان را ندارند.

اگرچه، تاکنون محتوای آژندای کنفرانس بُن دوم، به طور رسمی از طرف دولت افغانستان بیان نشده است و بسیاری از مسایل بنابر اختلافهای درونی سازماندهنده گان کنفرانس و حاکمان افغانستان، مبهم میباشد، ولی با آن هم از حدس و گمانها و تحلیلهای کارشناسان سیاسی بر می آید، که به احتمال زیاد، محتوای نشست در چارچوب برنامه های زیر باشد:

استماع و "ارزیابی!" دستاوردهای ده ساله دولت افغانستان؛

پروژه صلح و چگونه گی دریافت مجراهای تأمین آن؛

روند واگذاری و انتقال امنیت تا سال ۲۰۱۴ به جانب افغانی؛

و تجدید تعهد کشورهای عضو ناتو و همپیمانهای آن در رابطه به انکشاف، توسعه و بازسازی افغانستان و تعهد جامعه جهانی مبنی بر حمایت افغانستان بعد از سال ۲۰۱۴م.

حال، اگر چارچوب چنین برنامه های احتمالی را به نقد بگیریم، با توجه به شناخت ماهیت سرشتی دولتهای اشتراک کننده در این کنفرانس و حکومت بی اراده، ناکارا و فاقد صلاحیت افغانستان و عوامل نتیجه ساز آن، انتظار نمیروود که فیصله ها و تصامیم آن سازنده، تغییردهنده وضع و سودمند به منافع ملی و سرنوشت مردم کشور مان باشد.

البته، این قابل فهم است، که مردم افغانستان با سقوط طالبان و استقرار شرایط جدید، از فرصتهای مناسبی برخوردار گردیدند، توجه جامعه جهانی برای تأمین صلح و تمایل برای مشارکت در بازسازی و توسعه کشور، **یک امکان تاریخی** نادر را برای مردم ما به وجود آورد، ولی، متأسفانه که مردم افغانستان، نتوانستند، به این امکان تاریخی، به نفع ترقی، انکشاف و توسعه سرزمین مان دسترسی یابند.

اگر جامعه جهانی در رابطه به قضایای افغانستان برخورد مسؤولانه و عادلانه مینمود و هرگاه یک حکومت مردمی، وطندوست، ترقی پسند، کارفهم، صادق و وفادار به منافع ملی کشور، وجود میداشت، یقیناً امروز، راه برای ترقی، تکامل و انکشاف کشور کشوده میبود.

به پندار من، قبل از هرگونه پیشداوری خوشبینانه و فریبنده در مورد کنفرانس بُن ۲، نخست باید دید، که کدام پرسشهای اساسی و پایه یی در برابر این کنفرانس مطرح است، تا ما بتوانیم با دریافت پاسخهای روشن برای پرسشهای مطروحه در مورد نقش، اهمیت و تأثیر واقعی آن بر وضعیت کشور و منطقه پردازیم.

آیا کنفرانس بُن ۲ میتواند به بحران کنونی جاری افغانستان خاتمه بخشد و یا حداقل از تشدید بحران جلوگیری نماید؟

آیا بُن ۲، کنفرانس صلح افغانستان خواهد بود؟ آیا نیروهای واقعی صلح طلب، عدالت پسند و ترقیخواه جامعه افغانی در ترکیب این کنفرانس حضور دارند؟

آیا باز هم آینده سیاسی افغانستان را این کنفرانس تعیین خواهد کرد؟

آیا در کنفرانس بُن ۲، نیت و اراده دیگری، که بیانگرِ تعدیل و تغییرِ استراتژی و سیاستهای ناکارای جاری امریکا- ناتو، به یک برنامه استراتژیکِ موفق و سودمند برای سرنوشتِ مردم افغانستان باشد، وجود دارد؟ با کدام ضمانتی؟!

آیا جامعه جهانی در کنفرانس بُن ۲ وعده ضمانت شده به مردم افغانستان را در مورد استقلال، حاکمیت ملی، عدم نقض تمامیت ارضی افغانستان، تشکیل یک دولت قوی مرکزی، قطع تجاوز و مداخله های کشورهای بیگانه، به ویژه کشورهای همسایه را میسپارد؟

آیا کنفرانس بُن ۲ میتواند گامی در راستای تأمین منافع ملی افغانستان و تحکیم وحدت ملی آن بردارد؟

آیا این کنفرانس، مانند کنفرانسهای پیشین، یک اقدام نمایشی در راستای منافع سودجویانه جهانی و منطقه یی امریکا و دولتهای عضو ناتو نیست؟

تجربه ده سال اقدامها و عملکرد دولتهای امریکا و کشورهای عضو ناتو و حکومت مافیایی تحمیل شده بالای مردم افغانستان و فرآیند کنفرانسهای بُن نخست، توکیو، لندن، استانبول و سایر نشستهای جهانی هم شکل آن اثباتی اند بر این که هیچ یک از پرسشهای فوق نمیتواند پاسخ سزاوار خود را از کنفرانس بُن ۲ به دست آورد.

به همین لحاظ است، که میگوییم کنفرانس بُن ۲، بازی تبلیغاتی بیست، که دیگر کسی را نخواهد فریفت!

www.ayenda.org